

кото ако всѣки работѣше по отдѣлно самъ за себе си.

Минало се есенъта. Минала и зимата. Старитѣ брѣмбари-гробари отдавна били измрѣли.

Изглеждало, като че ли на земята не би имало вече брѣмбари-гробари. Но настѣпила пролѣтъта. Изъ подъ земята изпѣлзѣли младитѣ брѣмбари-гробари. Тѣ могли да се отхранятъ само благодарение на това, че родителитѣ имъ сж се били погрижили да имъ приготвятъ храна, още когато малкитѣ не сж били на бѣлъ свѣтъ...

Явили се младитѣ брѣмбарчета-гробари на свѣтъ Божий. — Весели и жизнерадостни тѣ се разпѣлзѣли по разни страни.

Въ гората.

Бѣше единъ хубавъ есененъ день. Слънцето силно грѣеше, а въздухътъ трепкаше, като да бѣ лѣто.

Пѣйчовъ баща стѣгаше конетѣ да ходи въ гората за дърва.

— Тате бе, качи ме на едина конь, да дойда и азъ съ тебе, днесъ само до пладнѣ учимъ — замоли се малкиятъ Пѣйчо.